

Prins Siegfried stond boven aan de kasteeltrappen en keek naar de dansende mensen in het park. Hij was jarig vandaag en het hele dorp was uitgelopen om hem te feliciteren. Het orkest in de muziektent speelde de ene wals na de andere en iedereen zwierde er vrolijk op los. Vrouwen in wijde rokken, kinderen, oude mensen, allemaal door elkaar. Siegfried had zelf ook al flink gedanst, maar nu stond hij even uit te blazen.

Zijn moeder kwam naar buiten. Eerder die dag had hij van haar een schitterend cadeau gekregen: drie gouden pijlen en een boog versierd met edelstenen. Maar nu had ze een minder leuke verrassing.

'Siegfried,' zei ze, 'je bent nu eenentwintig en het wordt tijd dat je serieus wordt en gaat trouwen. Daarom heb ik voor morgenavond een bal georganiseerd. Daar komen zes jonge vrouwen en van die zes ga jij er eentje kiezen.'

'Zeker zes van die stijve tutten,' mopperde Siegfried.

'En als ik er nou geen eentje leuk vind?'

'Onzin!' zei z'n moeder. 'Ze zijn allemáál leuk. Allemaal rijk en zeer goed opgevoed. En nu wil ik er geen woord meer over horen! Wordt het trouwens niet eens tijd dat die boeren naar huis gaan? Ze trappen m'n hele grasveld plat.'

Toen iedereen weg was bleef Siegfried nog een tijdje buiten zitten. Het begon al een beetje te schemeren. Bah! Hij had helemaal geen zin om te trouwen.

Plotseling hoorde hij een geruis boven zich. Zwanen. Wilde zwanen. Met sierlijke vleugelslagen vlogen ze over hem heen. Waar gingen ze naartoe? Naar het warme Zuiden? Kon hij maar mee, dan hoefde hij niet naar dat stomme bal. De zwanen begonnen te dalen en doken een stukje verderop het bos in. Daar was een meer, daar zouden ze wel gaan uitrusten. Weet je wat? Hij ging jagen. Hij greep z'n nieuwe boog en rende het bos in.

